

B – Zondag 11 – 15/16 juni 2024
Ez 17,22-24 ; Ps 91 ; 2 Cor 5,6-10 ; Mc 4,26-34

Tuinman

De gemeente Maastricht promoot momenteel, in alle dichtbebouwde woonwijken, de zogenaamde geveltuintjes. Het zijn klein tuintjes die vóór de gevels van de huizen worden aangelegd, en die de bewoners dan zelf onderhouden. Allereerst een mooie gelegenheid om wat meer groen in de stad te krijgen, anderzijds een mooie gelegenheid om ons, als stedelingen, te leren wat het is om een tuin te hebben, om grond te beplanten, en om te onderhouden.

Wie al een tuin heeft, weet er alles van, ook al is het maar een kleine tuin. Het is niet alleen groot onderhoud in de herfst, maar heel het jaar door moeten er soms klike's op de stoep gezet worden, met afval van takken, van onkruid, van alles wat maar ongecontroleerd groeit en op een gegeven ogenblik in de weg staat.

En wie dan in die tuin een zaadje in de grond stopt, weet het ook. Het zaadje is al werkzaam, ook al zie ik het niet. Bovendien moet het zaad eerst afsterven, worden begraven. Raar eigenlijk, dat nieuw leven moet beginnen met een begrafenis... En in het begin gebeurt er niets. Het zaadje groeit ondergronds. Wij weten alleen niet of het wel groeit. De groei hebben wij niet in de hand, wij kunnen alleen maar zaaien, planten, en wachten. Dus afwachten. Maar het groeit, ook 's nachts, als wij slapen, zelfs dus als alles donker is in ons leven. Ook als alles tegenzit. En pas later, in de lente, komt er een klein stekje. Het stelt niets voor.

Maar we weten ook dat een zaadje alleen maar in de grond stoppen, gaan slapen en afwachten, niet voldoende is. Want daarna komt het onderhoud van de tuin. Weet u nog, die parabel van Jezus over de man die zijn ene talent in de grond stopte, en er niets mee deed? Het wordt hem door Jezus verweten. Je hebt van God talenten gekregen, ieder van ons heeft talenten, de een voor het ene, de andere meer voor iets anders, maar de opdracht van Jezus is altijd: wat doe je er mee? Wat geldt voor de talenten, geldt ook voor ons als tuinmannen.

Maar het resultaat mag er dan zijn. Het kan een paar jaar duren, maar dan wordt het een mooie boom, een forse struik.

Het is hetzelfde verhaal dat de profeet Ezechiël ons vandaag vertelt, zoals wij hoorden in de eerste lezing. Daar ging het over een twijgje dat de Heer God gaat planten. En dat kleine takje, zo zegt de profeet, zal vrucht dragen en een grote ceder worden.

Aan ons dus, om ervoor te zorgen dat dat twijgje van de profeet Ezechiël, dat dat zaadje dat we in de grond stoppen, ook kan uitgroeien tot een boom met grote takken waar de vogels kunnen nestelen. En dat doen wij door zaadjes te planten, ouders bij hun kinderen, grootouders bij de kleinkinderen, bij onze communicantjes, onze vormelingen, wij bij onze parochianen, wij allen onder elkaar. Dat doen wij ook door ons geloof vóór te leven. Door actief deel te nemen aan het leven van de Kerk. Als vrijwilliger. Door ons samen in te zetten.

Dat is dus de opdracht die wij vandaag meekrijgen. En hierop zullen wij straks geoordeeld worden, zoals Paulus aan de Corinthiërs schrijft, zoals wij hoorden in de tweede lezing, aldus Paulus, over al wat wij in ons leven hebben gedaan. Wat wij als tuinmannen hebben gedaan om de boom van de Kerk goed te doen groeien. Net als die man die zijn talent in de grond had gestopt, en die van Jezus het verwijt kreeg dat hij er daarna niets meer mee had gedaan.

Op die vroege zondagochtend van Pasen, bij een stralende lentezon, trof Maria Magdalena bij het open graf een Tuinman. Het was diezelfde Tuinman die toen vertelde over een zaadje dat

in de grond begraven was. En het is nu diezelfde Tuinman die op die dag van de Verrijzenis het zaadje plant, waaruit als een boom, als een grote ceder, de Kerk gaat groeien. En nog altijd groeit. Maar de tuinmannen die nu moeten zorgen voor het onderhoud, dat zijn wij....

Diaken Régis